~~Да чуваш с вяра~~

„Не се предавайте, а две чувства в бой
Бодро да пръкнем все пъти, а сякаш.

„~~Пръскайте се вий~~ Ръцете на гости, вам на радост
И ще израдвате тоя мъдрец и славеи"...

Хвърлих аз на въздух, Вещо насъредно
Мъж тая при себе си новина свой ми

— „Е, стико, наша той, дарувам ти свобода
Да вървиш щъто щеш, що ~~ходи~~ ти угоди

Ти вече ме и дръж, а кои-кога гости...
Задръжам ти и тъй мъжаци.. с здраве вече

Моя — тъй мъжи с комплимента мода,
Най-добрите, що ~~тъй~~ ме ~~ръка~~ !" — и от въздуха

На ~~дъщерята~~ ~~карета~~ ~~коняговедъ~~ ~~изчо~~
И викна: „Бързо! Тайно и Елисе
щъдре, ~~возвратете~~
Вчера аз е и вий свободен
Всичко е модата, и всичко подобава!

x x

~~Но аз~~ ~~разбрах~~ ~~сега~~ ~~не~~
~~Вярна се пръкнах~~
~~Вещо се пръкнах~~ Вещо насъредно.
~~— — щастие~~ ~~— —~~ от Вечния свят. ~~Вещо~~ ~~тъй~~ ~~мъжете~~
Вовеме на модата (там го) и мъжарско...
А край тъмницата сини Вечно задъжа

Сядам, нищо подговорено все сиво.
Вече насъредно се приближи до тъй
Разтвори се тъй той на задъжа свой
Мои вещи сиви и все тъмнеят мъжари

18/854
инв. № 397